

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/53/2016
Identifikačné číslo spisu: 5914206067
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5914206067.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX G. XXX, štátny občan SR, zastúpeného právnu zástupkyňou JUDr. Lenou Mišalovou, advokátkou, so sídlom Radlinského 47, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanému: STAFORA, s.r.o., so sídlom K Medokýšu 877/20, 034 84 Liptovské Sliače, IČO: 36 421 481, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Milošom Kvasňovským, advokátom, so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava, v konaní o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 1Cb/22/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/367/2015-169 z 23. marca 2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) svojím rozsudkom č. k. 1Cb/22/2014-130 zo 07.09.2015 určil, že uznesenie č. 2, ktoré prijalo valné zhromaždenie žalovaného dňa 15.05.2014, a ktorým bol z funkcie konateľa žalovaného odvolaný M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XXX, C. H., so zánikom funkcie ku dňu prijatia valného zhromaždenia, je neplatné; ďalej určil, že uznesenie č. 3, ktoré prijalo valné zhromaždenie žalovaného dňa 15.05.2014, a ktorým sa schvaľuje účtovná uzávierka spoločnosti, súvaha ziskov a strát za rok 2013, je neplatné, a priznal žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 99,50 Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 333,51 Eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti uznesenia č. 2 a uznesenia č. 3, ktoré prijalo valné zhromaždenie žalovaného dňa 15.05.2014 a ktorú odôvodnil tým, že je spoločníkom žalovaného s obchodným podielom vo výške 50% na základnom imaní tejto obchodnej spoločnosti. Žalobca sa o svojom odvolaní z funkcie konateľa dozvedel dodatočne, keď mu bol odmietnutý prístup k účtom žalovaného s poukazom na zmeny vykonané v obchodnom registri. Nahliadnutím do zbierky listín následne žalobca zistil, že sa dňa 15.05.2014 bez jeho účasti konalo valné zhromaždenie žalovaného, na ktorom bol odvolaný z funkcie konateľa a bola schválená účtovná závierka za rok 2013. Podľa zápisnice

z tohto valného zhromaždenia sa valné zhromaždenie (ďalej aj „VZ“) konalo mimo sídla spoločnosti v priestoroch advokátskej kancelárie JUDr. Kvasňovského v Bratislave. Žalobcovi nebola doručená pozvánka na VZ a o jeho konaní nebol informovaný ani iným spôsobom. Dôvodom neplatnosti uznesení č. 2 a č. 3 je podľa žalobcu: 1/ porušenie zákona a spoločenskej zmluvy v procese zvolávania VZ, nakoľko žalobcovi nebola doručená písomná pozvánka na VZ, neboli splnené požiadavky podľa ust. § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, ani požiadavky podľa čl. IX bod 8 spoločenskej zmluvy; 2/ nebola dodržaná lehota určená spoločenskou zmluvou na zvolanie VZ; 3/ pozvánka neobsahovala informáciu, či sa jedná o schválenie riadnej alebo mimoriadnej účtovnej závierky, ani informáciu, či ide o riadne alebo mimoriadne VZ; 4/ zápisnica z valného zhromaždenia v rozpore so zákonom a spoločenskou zmluvou nie je podpísaná prítomným spoločníkom, nie je zrejmé, či podpis predsedu VZ bol úradne osvedčený, nakoľko vzhľadom na bod programu - odvolanie konateľa je osvedčenie podpisu predsedu VZ obligatórne, v zápisnici nie je uvedený opis prerokovania jednotlivých bodov programu, nie je zrejmé, aká účtovná závierka, súvaha, výkaz ziskov a strát boli na VZ schválené. K neplatnosti uznesenia č. 2 žalobca osobitne uviedol, že odvolaním konateľa bez určenia ďalšieho konateľa došlo k zmene počtu konateľov spoločnosti a takéto rozhodnutie je rozhodnutím o zmene spoločenskej zmluvy, ktoré nebolo prijaté zákonom vyžadovanou kvalifikovanou väčšinou hlasov, a teda je neplatné. K uzneseniu č. 3 žalobca uviedol, že toto nemôže byť platné, pokiaľ zo zápisnice, ani z jej príloh nie je možné zistiť ani základný obsah schvaľovaných dokumentov, nie je zrejmé, či sa schvaľovala riadna účtovná závierka obsahujúca všetky zákonom vyžadované náležitosti, resp. či sa schvaľovala mimoriadna účtovná závierka. Toto uznesenie nie je v súlade s ustanoveniami zákona o účtovníctve, nie je v súlade s ust. § 135 Obchodného zákonníka, je v rozpore s § 40 Obchodného zákonníka a je tiež v rozpore s informačnou povinnosťou konateľa, ktorý VZ zvolával, nakoľko neumožňuje zistiť ani základné informácie o spoločnosti. Pokiaľ spoločnosť žalovaného vykázala stratu, ako to vyplýva z účtovných podkladov zabezpečených zo zbierky listín, bol konateľ povinný podľa ust. § 128 ods. 2 v spojení s ust. § 193 Obchodného zákonníka zvolať mimoriadne VZ a predložiť návrhy opatrení.

3. Okresný súd poukázal na ust. § 131 Obchodného zákonníka s tým, že v prípade žaloby o určenie neplatnosti uznesenia VZ spoločnosti zákon predpokladá existenciu naliehavého právneho záujmu. Úspešnosť takejto žaloby je podmienená tým, že ju musí podať oprávnená osoba v zákonnej prekluzívnej lehote, prijaté uznesenie musí byť v rozpore so zákonom alebo spoločenskou zmluvou alebo stanovami, a ak žalobu podáva spoločník, vyžaduje sa, aby porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka. Okresný súd konštatoval aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu vo vzťahu k určaniu neplatnosti uznesenia č. 2, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie konateľa, z dôvodu, že toto uznesenie sa ho priamo týka. Napadnutými uzneseniami mohli byť obmedzené práva žalobcu/spoločníka podieľať sa na riadení spoločnosti a kontroly jej činnosti. Vo vzťahu k uzneseniu č. 2 sa jednalo o obmedzenie práva rozhodovať o zmene spoločenskej zmluvy a o odvolaní konateľov a vo vzťahu k uzneseniu č. 3 o obmedzenie práva žalobcu na zabezpečenie riadneho vedenia účtovníctva a práva na informácie o stave a záležitostiach spoločnosti. V konaní je pasívne legitimovaná žalovaná spoločnosť STAFORA, s.r.o., ako spoločnosť, ktorej VZ napadnuté uznesenia prijalo. Žaloba bola podaná v zákonom stanovenej 3-mesačnej prekluzívnej lehote dňa 13.08.2014 (napadnuté uznesenia boli prijaté dňa 15.05.2014).

4. Ohľadom uznesenia č. 2, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti žalovaného, poukázal okresný súd na zápisnicu z valného zhromaždenia, podľa ktorej bolo toto uznesenie prijaté hlasmi prítomných spoločníkov, t. j. všetkými hlasmi spoločníka U. H.. Okresný súd mal zo spoločenskej zmluvy preukázané, že prvými konateľmi spoločnosti boli U. H. a M. C., ktorý stav platil aj v čase konania predmetného valného zhromaždenia. V mene spoločnosti bol oprávnený konať každý z konateľov samostatne, a preto pokiaľ bolo uznesením č. 2 rozhodnuté o odvolaní jedného z nich bez toho, aby sa zároveň vymenoval nový konateľ, mal okresný súd za to, že sa jednalo o rozhodnutie o zmene počtu konateľov, ktoré predstavuje rozhodnutie o zmene spoločenskej zmluvy (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/95/2002). Podľa okresného súdu je na rozhodnutie o zmene spoločenskej zmluvy potrebný súhlas aspoň 2/3-vej väčšiny všetkých hlasov spoločníkov, inak je neplatné, čo vyplýva z ust. § 127 ods. 4 Obchodného zákonníka a tiež z čl. IX bod 5 spoločenskej zmluvy. V danom prípade bolo rozhodnutie o odvolaní žalobcu z funkcie konateľa, teda rozhodnutie o zmene spoločenskej zmluvy, odhlasované len jedným spoločníkom, ktorý disponoval 1/2 všetkých hlasov spoločníkov, teda nie 2/3 hlasov, v dôsledku čoho uznesenie č. 2 nie je platné.

5. Okresný súd zároveň rozhodol o neplatnosti uznesenia č. 3, ktorým bola schválená účtovná uzávierka spoločnosti, súvaha ziskov a strát za rok 2013, a to s poukazom na ust. § 40 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého spoločnosť s ručením obmedzeným ukladá riadnu individuálnu účtovnú závierku do zbierky listín po jej schválení príslušným orgánom. Z vyjadrenia právnych zástupcov strán mal okresný súd preukázané, že účtovná závierka žalovaného za rok 2013, ktorá mala byť predmetom schvaľovania na valnom zhromaždení, bola do zbierky listín uložená dňa 30.04.2014, t. j. ešte pred konaním valného zhromaždenia dňa 15.05.2014, teda bola schvaľovaná dodatočne. Okresný súd tento postup vyhodnotil ako nezákonný, v rozpore s § 40 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého mala byť do zbierky listín účtovná závierka uložená až po jej schválení príslušným orgánom. Po uložení v zbierke listín tak už podľa okresného súdu nemohla byť účtovná závierka následne predmetom schvaľovania valným zhromaždením, a preto uznesenie č. 3, ktorým došlo k dodatočnému schváleniu účtovnej závierky za rok 2013, nemá oporu v zákone a je neplatné. Okrem uvedeného okresný súd konštatoval tiež porušenie povinnosti konateľa spoločnosti pred hlasovaním oboznámiť spoločníkov s obsahom schvaľovaných dokumentov podľa ust. 135 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý postup nebol preukázaný, a preto aj porušenie tejto povinnosti by zakladalo iný dôvod na vyslovenie neplatnosti uznesenia č. 3. Okresný súd preto žalobe v celom rozsahu vyhovel a určil neplatnosť uznesení č. 2 a č. 3 prijatých valným zhromaždením spoločnosti žalovaného dňa 15.05.2014. O trovách konania bolo okresným súdom rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak, že náhrada trov bola priznaná žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech.

6. O odvolaní žalovaného proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 13Cob/367/2015-169 z 23. marca 2016 tak, že podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. ICb/22/2014-130 zo dňa 07.09.2015 v napadnutom výroku o určení, že uznesenie č. 2, ktoré prijalo valné zhromaždenie žalovaného dňa 15.05.2014, a ktorým bol z funkcie konateľa žalovaného odvolaný M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XXX, C. H., so zánikom funkcie ku dňu prijatia valného zhromaždenia, je neplatné, a rovnako tak potvrdil napadnuté rozhodnutie aj vo výroku o trovách prvoinštančného konania.

7. V tomto rozhodnutí krajský súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O. s. p.) a k námietkam uvedeným v odvolaní navyše dodáva, že spoločenská zmluva je základný dokument, ktorý v zmysle ust. § 57 ods. 1 Obchodného zákonníka vedie k založeniu spoločnosti. Obligatórne náležitosti vyžadované pre spoločenskú zmluvu vedúcu k založeniu spoločnosti s ručením obmedzeným sú vymedzené v ust. § 110 ods. 1 Obchodného zákonníka. Medzi tieto náležitosti v zmysle ust. § 110 ods. 1 písm. e) Obchodného zákonníka patria aj mená, bydliská a rodné čísla prvých konateľov spoločnosti a spôsob, akým konajú v mene spoločnosti. Nakoľko údaje o prvých konateľoch spoločnosti sú podstatnou obsahovou náležitosťou spoločenskej zmluvy, je nevyhnutné, aby spoločenská zmluva obsahovala tieto údaje po celú dobu existencie spoločnosti. Z tohto charakteru údajov o prvých konateľoch spoločnosti možno dospieť k záveru, že ak dôjde k zmene konateľa tak, že niektorý z konateľov bude nahradený konateľom novým, nejedná sa o zmenu spoločenskej zmluvy, a to z toho dôvodu, že podstatnou náležitosťou spoločenskej zmluvy sú len údaje o prvých konateľoch a nie údaje o ďalších v priebehu existencie spoločnosti zmenených konateľoch. Preto v prípade, ak uznesením VZ dôjde k zmene osoby konateľa, nejedná sa o zmenu spoločenskej zmluvy a na takéto rozhodnutie VZ postačuje jednoduchá nadpolovičná väčšina prítomných spoločníkov okrem prípadu, že spoločenská zmluva vyžaduje vyšší počet hlasov (§ 127 ods. 4 v spojení súst. § 125 ods. 1 písm. f/ Obchodného zákonníka). Odlišná situácia však nastane v prípade, ak dôjde k odvolaniu konateľa spoločnosti bez toho, aby na jeho miesto bol vymenovaný konateľ nový. Túto situáciu je potrebné hodnotiť aj vo vzťahu k ďalšej obligatórne stanovenej náležitosti spoločenskej zmluvy, ktorou je určenie spôsobu, akým prví konatelia konajú v mene spoločnosti. Spoločenská zmluva totiž v prípade, ak má spoločnosť viac konateľov, musí vždy obsahovať údaje o tom, akým spôsobom títo konatelia v mene spoločnosti konajú, t. j. či sú oprávnení konať samostatne, alebo či musia v mene spoločnosti konať spoločne. Preto ak dôjde k zmene počtu konateľov alebo k zmene spôsobu konania v mene spoločnosti, takéto rozhodnutie je vždy zmenou spoločenskej zmluvy a na jeho prijatie sa tak, ako na každé rozhodnutie o zmene spoločenskej zmluvy, vyžaduje kvalifikovaná dvojtretinová väčšina všetkých hlasov spoločníkov, ak spoločenská zmluva neurčuje vyšší počet potrebných hlasov (§ 127 ods. 4 Obchodného zákonníka).

8. V prejednávacom prípade spoločenská zmluva spoločnosti STAFORA, s.r.o. neurčila výslovne počet

konateľov, a preto je potrebné počet konateľov odvodiť z počtu prvých konateľov, ktorí sú v spoločenskej zmluve uvedení. V danom prípade spoločenská zmluva určila, že prvými konateľmi budú U. H. a M. C., čím vymedzila, že spoločnosť bude mať dvoch konateľov. Zároveň spoločenská zmluva určila spôsob ich konania za spoločnosť tak, že právne úkony v mene spoločnosti vykonávajú konatelia každý samostatne. Na jednej strane tak podľa odvolacieho súdu možno súhlasiť s tvrdením žalovaného v podanom odvolaní, že spoločenská zmluva žalovaného obsahovala len minimálne zákonom stanovené náležitosti týkajúce sa určenia prvých konateľov, na druhej strane však z tohto minimálneho vymedzenia, teda uvedenia údajov o prvých konateľoch, ktorí v mene spoločnosti konajú, je nevyhnutné vyvodiť záver, že spoločenská zmluva zároveň určila, že spoločnosť bude mať dvoch konateľov, z ktorých každý bude oprávnený za spoločnosť konať samostatne. Pokiaľ zo spoločenskej zmluvy vyplýva, že spoločnosť STAFORA, s.r.o. má dvoch konateľov, potom v prípade, ak VZ ktoréhokoľvek z týchto konateľov odvolá bez toho, aby za neho určilo náhradu, tak takýmto rozhodnutím VZ mení počet konateľov spoločnosti. Dôsledok takéhoto rozhodnutia VZ je, že pôvodne v spoločenskej zmluve určený počet konateľov, ktorý je totožný s počtom prvých konateľov, sa odvolaním jedného z nich za súčasného stavu nevymenovania iného konateľa mení tak, že počet konateľov sa o tohto jedného odvolaného konateľa zníži. Takéto rozhodnutie VZ tak nevedlo len k odvolaniu jedného z konateľov, ale zároveň predstavovalo zmenu spoločenskej zmluvy v časti určenia počtu konateľov oprávnených konať v mene spoločnosti, kedy sa z pôvodne stanoveného počtu dvoch konateľov tento počet znížil na jedného konateľa. Rovnako sa týmto rozhodnutím VZ zmenil spôsob konania konateľov za spoločnosť, kedy namiesto pôvodného spôsobu konania samostatne jedným z dvoch konateľov koná za spoločnosť len jeden konateľ. Krajský súd v tejto súvislosti, rovnako ako okresný súd, poukázal aj na ustálenú judikatúru, napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. IObo/95/2002, ktorej konštantnosť vytvára právnu istotu, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď, čo je vo svojej podstate obsahom princípu právneho štátu. V zmysle všetkého uvedeného potom nebol relevantný odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dňa 24. mája 2016 dovolanie z dôvodu, že v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Prípustnosť dovolania má byť založená v dôsledku postupu súdu, ktorým bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

10. Okrem väd podľa § 237 O. s. p., ktoré majú byť dôvodom prípustnosti podaného dovolania, žalovaný dovolanie odôvodňuje tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu pre nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia trpí vadou arbitrárnosti rozhodnutia, a zároveň vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Odvolací súd mal arbitrárne rozhodnúť o odvolaní žalovaného tým, že svoje skutkové zistenia a právny názor riadne neodôvodnil, naopak vo svojom odôvodnení sa obmedzil len na stotožnenie sa s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného súdu, pričom sa vôbec nevysporiadal s argumentmi uvádzanými v odvolaní žalovaného. Vädnosť konania odôvodňuje tým, že odvolací súd si nesprávne osvojil skutkový stav prvoinštančného súdu, ktorý zároveň nesprávne právne posúdil tým, že sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom prvoinštančného súdu, v dôsledku čoho má za to, že napadnuté rozhodnutie popiera základné princípy spravodlivého procesu. Dovolateľ ďalej vo svojom dovolaní uvádza, že sa v žiadnom prípade nestotožňuje s názorom súdov oboch inšancií, keď tieto nesprávne právne posúdili odvolanie konateľa žalovaného ako zmenu spoločenskej zmluvy, a to z dôvodov podrobne uvedených v podanom dovolaní. Vzhľadom k uvedenému navrhuje, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že určí, že uznesenie č. 2, ktoré prijalo valné zhromaždenie žalovaného dňa 15.05.2014, a ktorým bol z funkcie konateľa žalovaného odvolaný M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XXX, C. H., so zánikom funkcie ku dňu prijatia valného zhromaždenia, je platné, alebo napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

11. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že dovolanie žalovaného nie je prípustné, žalovaný svoje tvrdenie o prípustnosti dovolania ničím nezdôvodnil a celková jeho argumentácia je zameraná na nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný v dovolaní ani nekonkretizoval vadu, ktorá mala zakladať prípustnosť dovolania. Odôvodnenie odvolacieho rozsudku podľa žalobcu plne spĺňa všetky zákonné požiadavky na kvalitu odôvodnení súdnych rozhodnutí a žalovanému v konaní, ktoré

vydaniu odvolacieho rozhodnutia predchádzalo, nebola odňatá možnosť konať pred súdom ani nebolo porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. K samotnej otázke právneho posúdenia veci žalobca zdôrazňuje, že žalovaný neuvádza žiadne nové právne argumenty a na všetky jeho námietky už bola daná kvalifikovaná odpoveď v odôvodneniach súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu. Žalobca preto navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania.

12. Najvyšší súd ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 424 C. s. p.) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

13. Dovolanie žalovaného bolo podané 24. mája 2016. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávani a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona.

14. Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia dovolací súd posudzoval prípustnosť podaného dovolania, ako aj v ňom uvedené dovolacie dôvody, podľa zákona účinného v čase podania dovolania (ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p.).

15. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

16. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak išlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

17. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalovanou podané dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

18. Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

19. Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p.

netvrdí a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

20. V dovolaní výslovne dovolateľ namietal existenciu vady uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. tým, že jej súd svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom spočívajúcim v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení rozhodnutí súdov, keď sa odvolací súd odôvodnení obmedzil len na stotožnenie sa s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného súdu, pričom sa vôbec nevysporiadal s argumentmi uvádzanými v odvolaní žalovaného. Rozhodnutie má taktiež podľa dovolateľa spočívať na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

21. Judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale (len) inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania, pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011)

22. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje taktiež na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

23. Toto stanovisko považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

24. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo sporovej strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Kraska proti Švajčiarsku z 29.04.1993, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 410/06). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., dávalo odvolaciemu súdu možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými aj právnymi dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

25. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. účinným ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a dal odpoveď na všetky otázky, ktoré boli nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal s námietkami uvedenými žalovaným v odvolaní a svoje

argumenty podporil citovanou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. a žalovaný neopodstatnene namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd navyše zdôrazňuje, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať skutočnosť, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovaného.

26. K namietanému nesprávne právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/3/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže v danom prípade žalovaný uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, dovolací súd nemohol podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

27. Dovolací súd pre úplnosť dodáva, že rovnako ako nesprávne právne posúdenie veci, aj tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Dovolací súd konštantne vychádza z toho, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011). Je však potrebné uviesť, že dovolateľ v podanom dovolaní v konečnom dôsledku ani nekonkretizoval žiadnu inú vadu, ktorá by mala mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

28. Vzhľadom na to, že prípustnosť v danej veci podaného dovolania nevyplýva z ustanovení § 238 O. s. p. a vady konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. v dovolacom konaní nevyšli najavo, najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.